

רע"פ 1276/13 - סמי שושן נ' מדינת ישראל

רע"פ 1276/13 - סמי שושן נ' מדינת ישראל עליון

רע"פ 1276/13

סמי שושן

נגד

מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

[20.02.2013]

כבוד השופט ח' מלצר

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה מיום 13.02.2013 בתיק ע"פ 50161-01-13 שניתן על ידי כב' השופטים י' אלרון, מ' גלעד ו-מ' רניאל בשם המבקש - עו"ד תמי אולמן

החלטה

1. לפני בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופטים י' אלרון, מ' גלעד ו-מ' רניאל) מתאריך 13.02.2013 ב-ע"פ 50161-01-13, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום בקריות (כב' השופטת ר' לאופר-חסון) מתאריך 23.01.2013 ב-ת"פ 20027-04-12.
להלן יפורטו בתמציתיות הנתונים הנדרשים להכרעה בבקשה.
תמצית העובדות וההליכים הקודמים
2. נגד המבקש ושלושה נאשמים נוספים הוגש כתב אישום מתוקן, הכולל אישומים במספר עבירות רכוש. להלן אפרט בתמצית את עובדות כתב האישום ביחס למבקש, וכן, מטעמים שיובהרו בהמשך, גם ביחס לנאשם 3 (רוני אלמשעלי):
במסגרת האישום הראשון, נטען כי בתאריך 27.03.2012 התפרצו המבקש ונאשם 2 לדירה בירושלים, וגנבו מתוכה חפצים ותכשיטים רבים, בעוד הנאשמים 3-4 סייעו להם במעשה הפריצה הנ"ל. נוכח הנטען באישום הראשון, הואשם המבקש בהתפרצות למקום מגורים לביצוע עבירה (עבירה לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), בגניבה (עבירה לפי סעיף 384 לחוק העונשין), ובקשירת קשר לביצוע פשע (עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין). אציין, כי במסגרת אישום זה הואשם הנאשם 3 בסיוע לביצוען של עבירות ההתפרצות והגניבה.

במסגרת האישום השני, נטען כי בתאריך 27.03.2012 קשרו ארבעת הנאשמים קשר לפרוץ לדירה נוספת בירושלים. המבקש והנאשם 3 דפקו בחוזקה על דלת הכניסה לדירה הנ"ל, אך משנוכחו כי הדירה היתה מאוישת באותו הזמן, עזבו את המקום בחופזה. נוכח הנטען באישום השני, הואשם המבקש, וכן הנאשם 3, בקשירת קשר לביצוע פשע (עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין).

במסגרת האישום השלישי, נטען כי בתאריך 03.04.2012 פרצו הנאשמים 2-3 לדירה בקריית אתא, בכוונה לגנוב רכוש מתוך הדירה. זמן קצר לאחר שיצאו הנאשמים 2-3 מן הדירה, הם נעצרו על ידי המשטרה, ובחיפוש שנערך ברכב שבו נסעו, וכן במקום מגוריו של הנאשם 3, נתפסו כלי פריצה ורכוש גנוב. נוכח הנטען באישום השלישי, הואשם הנאשם 3 בהתפרצות למקום מגורים לביצוע עבירה (עבירה לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין), בקשירת קשר לביצוע פשע (עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין), בהחזקת מכשירי פריצה (עבירה לפי סעיף 413 לחוק העונשין), ובהחזקת נכס החשוד כגנוב (עבירה לפי סעיף 413 לחוק העונשין). המבקש לא הואשם בעבירה כלשהי במסגרת אישום זה.

3. בתאריך 26.11.2012 הודיעו כל ארבעת הנאשמים כי הגיעו להסדרי טיעון עם המשיבה. ביחס למבקש, הוסכם כי כתב האישום לגביו יתוקן, כך שתמחקנה מספר עבירות שיוחסו לו בכתב האישום המקורי, וכי כל צד יהיה חופשי בטיעונו לעונש. ביחס לנאשם 3, כן הוסכם על תיקון כתב האישום, כך שמספר עבירות שיוחסו לו נמחקו, או שונו. עם זאת, ביחס לנאשם 3 הוסכם בין הצדדים על טווח ענישה, אשר ינוע בין 24 לבין 28 חודשי מאסר בפועל. עוד נקבע בהסדר הטיעון, כי טווח ענישה זה כולל גם את הפעלת עונש מאסר על תנאי, אשר היה תלוי ועומד כנגד הנאשם 3.

בהמשך הדיון מתאריך 26.11.2012, הודו ארבעת הנאשמים בכל עובדות כתב האישום המתוקן, ובהתאם הורשעו בכל העבירות שיוחסו להם בגדרו.

4. בתאריך 23.01.2013 גזר בית משפט השלום הנכבד את דינם של המבקש ושל נאשם 3. ביחס למבקש, קבע בית משפט השלום הנכבד כי מתחם העונש ההולם את עבירות ההתפרצות והגניבה נע בין 10 חודשי מאסר בפועל, לבין 24 חודשי מאסר בפועל, וכאשר מוסיפים לכך את ה-"עבירות הנלוות", כלשונו של בית משפט השלום, נע המיתחם בין 10 חודשי מאסר בפועל, לבין 40 חודשי מאסר בפועל. לפיכך, השית בית משפט השלום על המבקש את העונשים הבאים: 18 חודשי מאסר בפועל, 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר (כשהתנאי הוא שהמבקש לא יבצע עבירת רכוש מסוג פשע), ו-6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר (כשהתנאי הוא שהמבקש לא יבצע עבירת רכוש מסוג עוון, או עבירה של קשירת קשר לביצוע פשע). כמו כן, בית משפט השלום הנכבד קבע כי המבקש יפצה את המתלונן באישום הראשון בסכום של 5,000 ש"ח.

ביחס לנאשם 3, החליט בית משפט השלום הנכבד לכבד את הסדר הטיעון, אך הוסיף כי הוא עושה זאת "לא בלי לבטים ולאור ההלכה הנוהגת בעניין כיבודם של הסדרי טיעון ככלל". בהתאם, גזר בית משפט השלום על הנאשם 3 את העונשים הבאים: 25 חודשי מאסר בפועל, הכולל גם הפעלת 10 חודשי מאסר על תנאי (כך שעונש המאסר על תנאי ירוצה כולו בחופף), 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים (כשהתנאי הוא שהנאשם 3 לא יעבור עבירת רכוש, או עבירה של קשירת קשר לביצוע פשע), וקנס בסך 5,000 ש"ח.

5. על גזר דינו של בית משפט השלום הגיש המבקש ערעור לבית המשפט המחוזי הנכבד, ובו טען רק כנגד עונש המאסר בפועל שהושת עליו. עיקר טענותיו של המבקש שם היו: ראשית, כי עונשו - 18 חודשי מאסר בפועל - החמיר עימו יתר על המידה, בהתחשב בנסיבותיו האישיות; ושנית, כי הפער בין העונש שהושת עליו, לבין עונש המאסר בפועל שהושת על הנאשם 3 (25 חודשי מאסר בפועל, כאמור) - איננו הולם את "ההבדלים המהותיים" בין המבקש לבין הנאשם 3. הבדלים אלה, כך טען המבקש בפני בית המשפט המחוזי הנכבד, נלמדים מכך שחלקו של המבקש בעבירות המפורטות בכתב האישום היה קטן ביחס לחלקו של הנאשם 3, ומכך שעברו הפלילי של הנאשם 3 מכביד מזה של המבקש, ואף היה תלוי ועומד נגדו מאסר על תנאי.

בפסק דין קצר, דחה בית המשפט המחוזי הנכבד את כל טענותיו של המבקש, וקבע כי העונש שגזר בית משפט השלום הנכבד איננו חורג מהותית ממיתחם הענישה המקובל, ולכן אין עילה להתערבות בו מצד ערכאת הערעור. בית המשפט המחוזי הוסיף וציין כי בית משפט השלום לא התעלם מנסיבותיו האישיות של המבקש, והביא בחשבון במסגרת גזר דינו. בכל הנוגע בפער הקטן, לכאורה, בין המבקש לבין נאשם 3, קבע בית המשפט המחוזי הנכבד כדלקמן: "לא מצאנו ממש גם בטענה זו, שכן המסכת העובדתית שיוחסה למערער [המבקש כאן - ח"מ] כללה רכיבי עבירה חמורים, התפרצות וגניבה, אשר לא יוחסו לנאשם 3, וכן, בניגוד למערער, הסדר הטיעון שנערך עם נאשם 3 כלל הסכמה לעניין העונש אשר בחר בית המשפט קמא לכבד בנסיבות העניין, ולגזור את עונשו בהתאם". לפיכך, דחה בית המשפט המחוזי הנכבד את ערעורו של המבקש, והותיר את גזר דינו של בית משפט השלום הנכבד על כנו.

מכאן הבקשה שבפני.

טענות המבקש

6. בבקשתו, חוזר המבקש על שתי הטענות אותן העלה בפני בית המשפט המחוזי הנכבד, והן אלה: ראשית, כי השוואת העונש, אשר הושת עליו, למול העונש אשר הושת על הנאשם 3, מעידה כי המבקש הופלה לרעה, באופן הפוגע בעיקרון אחדות הענישה.

שנית, כי יש מקום להפחית מעונש המאסר בפועל שהושת עליו לנוכח נסיבותיו האישיות הקשות. בהקשר זה ציין המבקש כי חלה לאחרונה במחלה ממארת, וכי הוא בגדר: "אדם היוצא ונכנס בשערי בית החולים כדבר שבשגרה, כאשר נכון להיום המדובר באדם אשר הינו 'שבר כלי'". כמו כן, המבקש טען כי בזמן שהותו במעצר נפטר בנו עקב התקף אפילפסיה. כאן המקום לציין, כי באת-כח המבקש לא צירפה לבקשה שבפני כל תימוכין לטענות אלה, אך בגזר דינו של בית משפט השלום מצוין כי אליו אכן הוגשו מסמכים רפואיים ביחס לנסיבותיו האישיות הנטענות של המבקש (ולכן בהחלטתי זו יצאתי מתוך הנחה כי טענות אלה בוססו די הצורך).

דין והכרעה

7. לאחר שעיינתי בבקשת רשות הערעור ובחומר שצורף לה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות. להלן יפורטו בקצרה הנימוקים למסקנתי זו.

8. כידוע, בית משפט זה ייתן רשות ערעור "בגלגול שלישי" רק במקרים בהם מתעוררת שאלה בעלת חשיבות משפטית החורגת מעניינים של הצדדים הישירים להליך. במקרים שבהם מתייחסת הבקשה רק לחומרת העונש, ההלכה היא שרשות ערעור תנתן במקרים נדירים, בהם ניכרת סטייה משמעותית ממדיניות הענישה המקובלת, בהתאם לנסיבות העניין (ראו לדוגמה החלטתי מהעת האחרונה ב-רע"פ 905/13 חייק נ' מדינת ישראל (11.02.2013), וההפניה שם).

9. בגדרי הבקשה שבפני, לא טען המבקש כל טענה מן הסוג המצדיק מתן רשות ערעור על פי ההלכה הנ"ל, ולמעשה הגיש בקשה דומה מבחינה מהותית לערעור שהוגש בפני בית המשפט המחוזי הנכבד. כל טענותיו של המבקש, הן ביחס לאי-מתן משקל מספק לנסיבותיו האישיות, והן ביחס לאפליה, לכאורה, בינו לבין הנאשם 3 - התבררו כבר בפני ערכאת הערעור הראשונה - ודי בכך כדי להביא לדחיית הבקשה.

10. גם לגופם של דברים - אינני סבור כי יש ממש בטענותיו של המבקש ביחס לגזר הדין, ואבהיר: בכל האמור בנסיבותיו האישיות של המבקש, הרי מבלי להמעיט כהוא זה מן ההבנה לגבי חומרת מצבו הרפואי, כמו גם ביחס לאובדן הקשה שאותו חווה - הרי שאלה בהחלט הובאו בחשבון בעת גזירת עונשו של המבקש, והביאו לכך שעונשו הועמד לבסוף על 18 חודשי מאסר בפועל בלבד, בעוד מיתחם הענישה שנקבע הוא בטווח של 10-40 חודשי מאסר בפועל.

הוא הדין גם ביחס לטענותיו של המבקש לגבי אפליה בינו לבין הנאשם 3. בכל הנוגע לטענה זו, אין לי אלא לחזור על דבריו של בית המשפט המחוזי, לפיהם הפער הקטן יחסית בין העונשים שהושתו על המבקש ועל הנאשם 3 נובע מכך שבאישום הראשון חלקו של המבקש רב יותר, ומכך שביחס לנאשם 3 נכרת בינו לבין המשיבה הסדר טיעון הכולל גם טווח ענישה מוסכם - הסדר שאותו כיבד בית משפט השלום הנכבד.

11. נוכח כל האמור לעיל - הרי שהן מבחינת ההלכה ביחס למתן רשות ערעור "בגלגול שלישי", והן מבחינת נסיבותיה הפרטניות של הבקשה שפני - אין מקום לקבל את הבקשה. סוף דבר: בקשת רשות הערעור נדחת. פסק דינו של בית המשפט המחוזי הנכבד יעמוד על כנו. ניתנה היום, י' באדר התשע"ג (20.02.2013).